

KIRÁLY FARKAS
Harmatpont

*Mennyi ideig élsz, kérdezem.
Hiába teljesen. A válasz,
ha az egyáltalán, és nem csupán
természetéhez tartozó tevékenység,
létének lassú liturgiája,
a válasz csak gomolygás, áramlás,
sűrűsödés és ritkulás
nem túl tág határok között.
Meddig él szerintetek, kérdem,
de a válasz sokféle, bizonytalan,
mi több: megalapozatlan,
s ezért meg sem fogalmazható,
hangszálat meg nem rezeitő,
dobhártyát meg nem remegtető,
mondhatni: nincs.
Az atlaszokban és enciklopédiákban
fel van sorolva, meddig él a
tiszavirág
boglárkalepke
futómuskáti
macska
ember
teknőc
tölgyfa
és mamutfenyő.
De a gomolygó-hömpölygő
nem szerepel a listán,
fantáziaszegény, ötlet-nem-dús
tudósok tömkelege hiába írt, hiába mind.*

*Tudni akarom, hogy meddig él
a köd. Egy köd.
Mondjuk e mostani,
melyben grafit színű autóban
grafitszerű költők keresik
a biztosat, még ha csak átmenetit is.
E köd, mely kiválóan alkalmas elrejteni
aknákat és telepítőiket és felszedőiket,
láncaltapasokat és láncingeseket,
felfedezőket és felderítőket,
káposzta- és ágyútöteléket,
törpét és óriást és mindenki mást,
parittyát, íjat, géppuskát,
poros- és boroshordót számosat,
törött zászlót, törött kopját,
anyák és gyermekek sírását,
apák torkában a szorítást, szorítást –
köd, melyben kiválóan lehet
céltalanul is célózni egyre,
lőni és ejakulálni egyre,
egyre többre akár.
Grafit hintóban grafit költők, ti,
feltámadt ország fogyó népe
szívének dobbanásait behajtották,
idegen kupák idegen nedűit felhajtók,
mondjátok: meddig él a köd?

Fellegekben, fellegekben járnunk megadatott.
Bolond, ki ezek után földre hull.*

